

ἀργυρικός, -ή, -όν (ἄργυρος), αυτός που προέρχεται ή προορίζεται να κοπεί σε ασήμι, ο χρηματικός, σε Πλούτ.

ἀργύριον[ῶ], τό· I. κέρμα από ασήμι, μικρό ασημένιο νόμισμα, σε Αριστοφ. κ.λπ. **2.** περιληπτικώς, τα χρήματα, το χρηματικό ποσό, τα μετρητά, με τον ίδιο τρόπο που και σήμερα λέμε «αργύρια», στον ίδ., Θουκ. **II.** = ἄργυρος, το ασήμι, στον ίδ., Πλάτ.

ἀργυρῖτις, -ιδος, ἡ (ἄργυρος), ακατέργαστος ἄργυρος, ἄμμος που περιέχει ψήγματα αργύρου, σε Ξεν.

ἀργυρο-γνώμων, -ονος, ὁ, ἡ, αυτός που δοκιμάζει το ασήμι, που διακρίνει τα γνήσια από τα κίβδηλα ασημένια νομίσματα, σε Πλάτ.

ἀργυρο-δίνης[τ], -ου, ὁ (δίνη), αυτός που έχει δίνες, δηλ. ρεύματα, στο χρώμα του ασημιού, λέγεται για ποταμούς, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀργυρο-ειδής, -ές (εἶδος), αυτός που μοιάζει με ασήμι, με ἄργυρο, σε Ευρ.

ἀργυρό-ηλος, -ον, αυτός που έχει καρφωθεί με ασημένια καρφιά, σε Όμηρ.

ἀργυρο-θήκη, ἡ, χρηματοθήκη, μέρος όπου φυλάσσονται τα χρήματα, σε Θεόφρ.

ἀργυρο-κόπος, ὁ (κόπτω), αυτός που κατεργάζεται τον ἄργυρο, σε Κ.Δ.

ἀργυρολογέω, μέλ. -ήσω· I. συλλέγω με καταναγκασμό χρήματα, επιβάλλω την καταβολή χρημάτων, σε Ξεν. **2.** με αιτ. προσ., επιβάλλω ή εισπράττω φόρο, φορολογώ, σε Θουκ.

ἀργυρολογία, ἡ, καταναγκαστική συλλογή χρημάτων, είσπραξη χρημάτων, φορολογία, σε Ξεν.

ἀργυρο-λόγος, -ον (λέγω), αυτός που συλλέγει τους φόρους, φοροεισπράκτορας, σε Αριστοφ., Θουκ.

ἀργυρο-πέζα, ἡ, αυτή που έχει ασημένια πόδια, σε Ανθ.

ἀργυρο-ποιός, ὁ (ποιέω), αργυροτεχνίτης, σε Ανθ.

ἀργυρό-πους, ὁ, ἡ, αυτός που έχει πόδια από ασήμι, σε Ξεν.

ἀργυρόρ-ρύτος[ῶ], -ου, ὁ (ρέω), αυτός που ρέοντας μεταφέρει ασήμι, λέγεται για ποταμούς που στις κοίτες τους υπάρχουν ψήγματα αργύρου, σε Ευρ.

ἄργυρος, ὁ (ἀργός = λευκός)· I. λευκό μέταλλο, δηλ. ασήμι, σε Όμηρ. κ.λπ. **II.** χρήματα σε αργυρά νομίσματα, τα χρήματα όπως το ἀργύριον, σε Σοφ.

ἀργυρο-στερής, -ές (στερέω), αυτός που στερεί από κάποιον το ασήμι, δηλ. τα χρήματά του, ο ληστής· βίος ἀργυροστερής, ο τρόπος ζωής ληστή, ληστρικός βίος, σε Αισχύλ.

ἀργυρό-τοιχος, -ον, αυτός που έχει ασημένιες πλευρές, δηλ. ασημένια πλευρά, σε Αισχύλ.

ἀργυρό-τοξος, -ον (τόξον), αυτός που έχει ασημένιο (λαμπρό) τόξο, ομηρ. επίθετο του Απόλλωνα, σε Όμηρ.

ἀργυρο-φεγγής, -ές (φέγγος), αυτός που φέγγει, που λάμπει ως ασήμι, σε Ανθ.

ἀργυρ-ώδης, -ες (εἶδος), τόπος πλούσιος σε ἄργυρο, σε Ξεν.

ἀργυρ-ώνητος, -ον, αυτός που έχει αγοραστεί με ασημένια νομίσματα, λέγεται για δούλο, σε Ηρόδ., Αισχύλ.

ἀργύφεις[ῶ], -η, -ον (ἄργυρος), αυτός που είναι λευκός ή λαμπερός όπως το ασήμι, σε Όμηρ.

ἄργυφος, -ον, = ἀργύφεις, σε Όμηρ.

Ἀργώ, -όος, συνηρ. -οῦς, ἡ (ἀργός = ταχύς), η Αργώ ή η Ταχεία, το πλοίο με το οποίο ο Ιάσωνας έπλευσε στην Κολχίδα, σε Ομήρ. Οδ.· επίθ. **Ἀργῶς, -α, -ον,** αυτός που ανήκει στην Αργώ, σε Ευρ.

ἀρδεΐα, ἡ (ἄρδω), ἀρδευση, πότισμα αγρών, σε Στράβ.

ἀρδεύω, μέλ. -σω, = ἄρδω, ποτίζω, Λατ. irrigare, σε Αισχύλ.

ἄρδην, επίρρ., συνηρ. αντί ἀέρδην (ὅπως το αἴρω από το ἀείρω)· **I.** με ανάρτηση, στα ψηλά, σε μετέωρη κατάσταση, στα ύψη, σε Σοφ., Ευρ. **II.** εντελώς, ολοσχερώς, εκ θεμελίων, ριζικά Λατ. gartim, σε Αισχύλ., Ευρ. κ.λπ. **ἄρδις**, ἦ, αιτ. ἄρδιν, Ιων. πληθ. ἄρδις [ἴ], γεν. ἀρδέων· αιχμή βέλους, σε Ηρόδ., Αισχύλ.

ἀρδμός, ὁ, τόπος όπου ποτίζονται τα κοπάδια, σε Όμηρ.

ἄρδω, παρατ. ἤρδον, Ιων. γ' ενικ. ἄρδεσκε· ἀόρ. α' ἤρσα· ποτίζω, και, συνεπώς· **I. 1.** λέγεται για πρόσωπα, ποτίζω το κοπάδι, σε Όμηρ. Ὑμν., Ηρόδ. — Παθ., πίνω, ποτίζομαι· ἀρδόμενος, σε Όμηρ. Ὑμν. **2.** λέγεται για ποταμούς, ποτίζω, αρδεύω τη γη, Λατ. irrigare, σε Ηρόδ., Αισχύλ. — Παθ., αρδεύομαι, ποτίζομαι, λέγεται για χώρες ή για τις σοδειές, σε Ηρόδ. **II.** μεταφ., αναζωογονώ, περιποιούμαι, δροσίζω, Λατ. fovere, σε Αριστοφ., Ξεν.

Ἀρέθουσα, ἦ (ἄρδω;), ὄνομα διαφόρων πηγών, από τις οποίες πρώτη μνημονεύεται αυτή που βρίσκεται στην Ιθάκη, σε Ομήρ. Οδ.· η πλέον περίφημη ήταν αυτή των Συρακουσών, σε Στράβ.

ἀρειά[ἄρ], Ιων. ἀρειή, ἦ (ἀρά), περιληπτικό ουσ., φοβέρες, εκφοβισμοί, απειλές, σε Ομήρ. Ιλ.

Ἄρει-μᾶνης, -ές (μαίνομαι), αυτός που έχει κατακυριευθεί από πολεμική φρενίτιδα, από πολεμοχαρή μανία, σε Ανθ.

Ἄρειος[ἄ], -ον και -α, -ον, Ιων. Ἀρήϊος, -η, -ον (Ἄρης)· **I.** αφιερωμένος στον Ἄρη, πολεμοχαρής, πολεμικός, φιλοπόλεμος, Λατ. Havortius, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. **II.** Ἄρειος πάγος, ὁ, δηλ. ο λόφος του Ἄρεως, που βρισκόταν απέναντι από τη δυτική πλευρά της Ακροπόλεως των Αθηνών· Ἀρήϊος πάγος, σε Ηρόδ.· επίσης Ἄρεος πάγος, (όπου το Ἄρεος είναι γεν. του Ἄρης), σε Σοφ., Ευρ. Στον λόφο αυτό συγκαλείτο το ανώτατο δικαστήριο, το οποίο εκδίκαιζε υποθέσεις δολοφονιών καθώς και άλλων εκ προμελέτης εγκλημάτων κατά της ζωής, σε Δημ.

ἀρειότερος, -α, -ον, = ἀρείων, σε Θέογν.

Ἄρει-τολμος, -ον (τόλμα), πολεμοχαρής, φιλοπόλεμος, θαρραλεος, παράτολμος, σε Ανθ.

Ἄρει-φᾶτος, [ἄρ], Επικ. Ἀρηί-φαιτος, -ον (*φένω)· **I.** αυτός που φονεύθηκε από τον Ἄρη, αυτός δηλ. που σκοτώθηκε στον πόλεμο, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ. **II.** = Ἄρειος, σε Αισχύλ.

ἀρείων[ἄ], ὁ, ἦ, -ον, τό, γεν. -ονος, ως συγκρ. του ἀγαθός, πρβλ. **ἄριστος** (*ἄρω)· καλύτερος, γενναιότερος, ισχυρότερος, δυνατότερος, ο πλέον έξοχος, λέγεται για σωματική υπεροχή, υπεροχή καταγωγής ή οικονομικής κατάστασης, σε Όμηρ., Αισχύλ.

ἄ-ρεκτος, -ον, Επικ. αντί ἄρρεκτος.

ἀρέομαι, Ιων. αντί ἀράομαι.

Ἄρεο-πάγιτης, -ου, ὁ (Ἄρειος, πάγος), ο δικαστής που αποτελούσε μέλος του ανωτάτου δικαστηρίου του Αρείου Πάγου στην αρχαία Αθήνα, σε Αισχίν.

ἀρέσαι, **ἀρέσασθαι**, απαρ. Ενεργ. και Μέσ. αορ. α' του ἀρέσσω.

ἀρεσκεία, ἦ, η προθυμία κάποιου να κάνει ό,τι ευχαριστεί κάποιον άλλο προκειμένου να φανεί αρεστός, υπερβολική φιλοφροσύνη, δουλοπρέπεια, σε Αριστ.

ἀρέσκευμα, -ατος, τό, πράξη που στοχεύει στο να ευχαριστήσει κάποιον, καλόπιασμα, φιλοφροσύνη, κολακεία, σε Πλούτ.

ἀρεσκόντως, επίρρ. από μτχ. Ενεργ. ενεστ. του ἀρέσσω, με τρόπο αρεστό, κατά τρόπο ώστε να ικανοποιεί τις προτιμήσεις κάποιου, σε Ευρ., Πλάτ.

ἄρεσκος, -η, -ον, αυτός που προκαλεί ευχαρίστηση, ευχάριστος· κατά κανόνα όμως με αρνητική σημασία, χαμερπής, δουλοπρεπής, σε Αριστ., Θεόφρ.

ἄρέσκω[ᾶ], παρατ. ἤρεσκον, μέλ. ἄρέσω, αόρ. ἀ΄ ἤρεσα — Μέσ. μέλ.

ἄρέσομαι, Επικ. ἄρέσσομαι, αόρ. ἀ΄ ἤρεσάμην, Επικ. μτχ. ἄρεσσάμενος· Παθ.

αόρ. ἀ΄ με Μέσ. σημασία ἠρέσθην (*ἄρω)· **I. 1.** επανορθώνω κάτι άτοπο που έπραξα, φέρνω τα πράγματα σε συμβιβασμό, σε εξισορρόπηση· ἄψ ἐθέλω ἄρέσαι, διορθώνω, επανορθώνω, σε Ομήρ. Ιλ. — Μέσ., ταῦταἄρεσσόμεθα, θα

τα διορθώσουμε αυτά μεταξύ μας, σε Όμηρ. **2.** Μέσ., καθησυχάζω, καταπραύνω, κατευνάζω, καθησυχάζω, επανακτώ την εὐνοια κάποιου· αὐτὸν ἄρεσσάσθω ἔπεισιν, σε Ομήρ. Οδ. **3.** μεταγεν. του Ομήρ., με δοτ. προσ.,

ευαρεστώ, ευχαριστώ, ικανοποιώ, κολακεύω κάποιον, σε Ηρόδ., Αττ.· ταῦτα ἄρέσκει μοι, σε Ηρόδ.· ομοίως στη Μέσ., στον ίδ. **II.** στην Αττ. επίσης, με αιτ. προσ., οὐ γάρ μ' ἄρέσκει γλῶσσά σου, σε Σοφ.· τουτί μ' οὐκ ἄρέσκει, σε

Αριστοφ.· από όπου, στην Παθ., ευαρεστούμαι, ευχαριστιέμαι, ικανοποιούμαι με κάτι, με δοτ. πράγμ., σε Ηρόδ., Θουκ. **III.** το ἄρέσκει (απρόσ.)

χρησιμοποιείται όπως και το Λατ. placet, για να δηλώσει την απόφαση δημοσίου σώματος ή συνέλευσης, ταῦτα ἤρεσέ σφι ποιείειν, σε Ηρόδ.· ομοίως

στη Μέσ., σε Θουκ. **IV.** μτχ. ἄρέσκων, -ουσα, -ον, αυτός που προξενεί ευαρέσκεια, αρεστός, ευχάριστος, ευπρόσδεκτος, σε Σοφ., Θουκ.

ἄρεστός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του ἄρέσκω, αρεστός (ό,τι και στη Ν.Ε.), ευπρόσδεκτος, ευχάριστος, αυτός που προκαλεί ευχαρίστηση, ικανοποίηση, σε Ηρόδ., Σοφ.· επίρρ., ἔωυτῶἄρεστῶς, σύμφωνα με ό,τι τον ευχαριστεί, όπως τον ικανοποιεί, όπως θέλει, σε Ηρόδ.

ἄρετάω, μέλ. -ήσω, είμαι κατάλληλος, ταιριαστός ή ικανός, τελεσφορώ, ευδοκιμώ, προκόβω, σε Ομήρ. Οδ.

ἄρετή[ᾶ], ἡ (Ἄρης)· **1.** ικανότητα, τελειότητα, υπεροχή σε κάθε τομέα·

λέγεται ιδίως για τα προτερήματα ενός άνδρα, ανδρεία, γενναιότητα, εξαιρετική ικανότητα, αρετή, σε Όμηρ., Ηρόδ. [όπως το Λατ. vir-tus (αρετή) από το vir (άνδρας)]. **2.** αριστοκρατική, ευγενική καταγωγή, σε Θεόγν., Ευρ.

3. στην πεζογραφία, γενικά, δεξιότητα, ικανότητα, προτέρημα, υπεροχή σε οποιαδήποτε επαγγελματική ενασχόληση, σε Πλάτ. κ.λπ.· λέγεται για ζώα ή πράγματα, σε Ηρόδ., Αττ. **4.** με ηθική υφή σημασία, καλοσύνη, ενάρτεος και ηθικός χαρακτήρας, σε Πλάτ. κ.λπ.· επίσης, χαρακτηρισμός που αρμόζει σε ενάρτεο άνθρωπο, έπαινος, φήμη, διάκριση, υπεροχή, σε Ευρ. κ.λπ. **5.** ἄρετή εἶς τινα, υπηρεσία που έχει παρασχεθεί σε κάποιον, σε Ξεν.

ἄρετή[ᾶ], κράση αντί ἡ ἄρετή.

ἄρηαι, Επικ. αντί ἄρη, β΄ ενικ. υποτ. Μέσ. αορ. β΄ του αἶρω.

ἄρηγοςύνη, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, επικουρία, σε Ανθ.

ἄρήγω[ᾶ], μέλ. -ζω (συγγενές προς το ἄρκέω)· **I. 1.** βοηθώ, συντρέχω, επικουρώ, ιδίως κατά τη μάχη, με δοτ., σε Ομήρ. Ιλ. **2.** απρόσ., με απαρ., όπως και το Λατ. iuvat, αρμόζει, ταιριάζει· σιγᾶν ἄρήγει, σε Αισχύλ. **II.** με αιτ. πράγμ., αποκρούω, παρεμποδίζω, τι, σε Αισχύλ.· επίσης, ἄρήγω τί τινη, αποτρέπω, προφυλάσσω κάποιον από κάτι, προλαβαίνω και απομακρύνω κάτι απειλητικά από κάποιον, σε Ευρ.

ἄρηγών, -όνος, ό, ἡ, βοηθός, αρωγός, σε Ομήρ. Ιλ.

Ἄρηϊ-θοος[ᾶ], -ον, αυτός που είναι ταχύς όπως ο Ἄρης, γοργός, σφοδρός, ορμητικός στη μάχη, σε Ομήρ. Ιλ.

Ἄρηϊ-κτάμενος[ἄρ-], -η, -ον (κτείνω), αυτός που φονεύθηκε από τον Ἄρη ή σκοτώθηκε στη μάχη, σε Ομήρ. Ιλ.

Ἄρηϊός[ᾶ], -η, -ον, επίσης -ος, -ον, Ιων. αντί Ἄρειος.

Ἀρηίφᾶτος[ᾶ], -ον, Ιων. αντί *Ἀρείφατος*.

Ἀρηί-φίλος[ᾶ], -η, -ον, αυτός που είναι προσφιλής στον Ἄρη, ευνοούμενος του θεού του πολέμου, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀρήμηναι, Επικ. απαρ. του *ἀράω*

A.

ἀρημένος, -η, -ον, Επικ. Παθ. μτχ. του *ἀράω*

B.

ἄρηξις, -εως, ἡ (ἀρήγω)· **I.** βοήθεια, συνδρομή, *τινος*, από κάποιον, σε Αισχύλ., Σοφ. **II.** με γεν. πράγμ., βοήθεια εναντίον ενός πράγματος, μέσα αποφυγής, αποτροπής του, σε Σοφ.

ἄρηρα, Μέσ. παρακ. του *ἀραρίσκω*· **ἀρήρειν**, υπερσ.

ἀρηρόμενος, -η, -ον, Ιων. αντί *ἠρωμένος*, μτχ. Παθ. παρακ. του *ἀρόω*.

Ἄρης, ὁ, γεν. *Ἄρεως*, ποιητ. *Ἄρεος*· δοτ. *Ἄρει*, συνηρ. *Ἄρει*· αιτ. *Ἄρεα*, συνηρ. *Ἄρη*· κλητ. *Ἄρες*, Επικ. *Ἄρες*· Ιων. και Επικ. κλίση **Ἄρηος, -ηος, -ηϊ, -ηα**· **I.** ο Ἄρης, καλεῖται από τους Λατίνους Mars, γιος του Δία και της Ἡρας, θεός του πολέμου και των σφαγών, επίσης της καταστροφής και του λοιμού, σε Όμηρ., Τραγ. **II. 1.** στους ποιητές, ως προσηγορικό, πόλεμος, μάχη, διαφωνία, σφαγή, φόνος, *ξυνάγωμεν Ἄρηα*, σε Ομήρ. Ιλ.· *Ἄρης ἐμφύλιος*, *Ἄρης τιθασός*, εμφύλιος πόλεμος. **2.** φιλοπόλεμο, πολεμόχαρο πνεύμα, σε Τραγ. (η \sqrt{AP} εμφανίζεται επίσης στη λέξη *ἀρετή*, η πρώτη ιδέα της ανδρείας (*vir-tus*), είμαι θαρραλέος, γενναίος στο πόλεμο) [*ᾶ* σε Όμηρ., εκτός από κλητ. *Ἄρες*· σε Αισχύλ. μακρό ή βραχύ].

ἀρητήρ[ᾶ], -ῆρος, ἡ (ἀράομαι), αυτός που προσεύχεται, ιερέας, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀρητήριον[ᾶ], τό (ἀράομαι), τόπος προσευχής, σε Πλούτ.

ἀρητός, -ῆ, -όν, Ιων. αντί *ἀρᾶτός*.

ἄρθεν, Επικ. αντί *ἤρθησαν*, γ' πληθ. αορ. α' του *ἀραρίσκω*.

ἀρθμέω, μέλ. -*ήσω*, αμτβ., είμαι συνδεδεμένος, συναρμοσμένος, ενωμένος, σε Ομήρ. Ιλ.

ἄρθμιος, -α, -ον, ενωμένος, συνδεδεμένος, *ἡμῖν ἄρθμιοι*, φίλοι μαζί μας, σύμμαχοί μας, σε Ομήρ. Οδ.· *ἄρθμια, τά*, ειρηνικές σχέσεις, φιλία, σε Ηρόδ.

ἄρθμός, ὁ (*ἄρω), σύνδεσμος, συμμαχία, φιλία, σε Ομήρ., Αισχύλ.

ἄρθρον, τό (*ἄρω), αρμός, άρθρωση, σε Σοφ.· ιδίως η άρθρωση του ποδιού, σε Ηρόδ., Σοφ.· σε πληθ. με μια άλλη λέξη, *ἄρθρα ποδοῖν*, αστράγαλοι, στον ίδ.· *ἄρθρων ἦλυσις*, πόδια, κνήμες, σε Ευρ.· *ἄρθρα τῶν κύκλων*, μάτια, σε Σοφ.· *ἄρθρα στόματος*, στόμα, σε Ευρ.

ἀρθρο-πέδη, ἡ, δεσμός των αρμών, των αρθρώσεων, ποδοπέδη, δεσμά των ποδιών, σε Ανθ.

ἀρθρόω, μέλ. -*ώσω* (*ἄρθρον*), προσδένω, στερεώνω με αρμό· λέγεται για λέξεις, *ἡ γλῶσσα ἀρθροῖ τὴν φωνήν*, η γλώσσα παράγει έναρθρους ήχους, σε Ξεν.· *ἀλλὰ, ἀρθροῦν γλῶσσην καὶ νόον*, εντείνω, ενισχύω τη γλώσσα και το νου, σε Θέογν.

ἀρθρ-ώδης, -εσ (εἶδος), ισχυρός, νευρώδης, σε Ξεν.

ἀρῖ-[ᾶ], αχώριστο προθεματικό μόριο, όπως *ἐρί-*, επιτείνει τη σημασία που εκφράζεται από τη λέξη με την οποία συντίθεται· από την ίδια ρίζα με *Ἄρης*, *ἀρετή*.

ἀρί-γνωτος[ᾶ], -ον ή -η, -ον, αυτός που εύκολα γίνεται γνωστός, ευδιάγνωστος, σε Όμηρ.· διακεκριμένος, επιφανής, στον ίδ.· και με αρνητική σημασία, άτιμος, αισχρός, Λατ. *nimium notus*, σε Ομήρ. Οδ.

ἀρί-δακρῦς, -υ, γεν. -*υος* (*δάκρυ*), αυτός που κλαίει πολύ, ο πολύδακρυς, σε Αισχύλ.

ἀρί-δᾶλος, -ον, Δωρ. αντί *ἀρί-δηλος*.

ἀρι-δείκετος, -ον (δείκνυμι), ιδιαίτερα περίοπτος, απ' όπου ομοίως, Λατ. *digitus monstratus*, σε Ομήρ. Οδ.· ως υπερθ. με γεν., *ἀριδείκετος ἀνδρῶν*, ο πιο επιφανής, ο πιο ένδοξος από τους ανθρώπους, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀρί-δηλος, Δωρ. -δᾶλος, -ον· I. ευδιάκριτος, ορατός από μακριά, σε Σιμων. II. εμφανής, αρκετά καθαρός, προφανής, καταφανής, σε Ηρόδ.

ἀρίζηλος, -ον και -η, -ον, Επικ. αντί *ἀρίδηλος* (βλ. Ζζ II), φανερός, πολύ εμφανής, εναργής, λέγεται για άστρα, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για φωνή, στο ιδ.· λέγεται για πρόσωπα, έξοχος, διαπρεπής, στο ιδ.· επίρρ. *ἀριζήλως εἰρημένα*, τα ειπωμένα με σαφήνεια, σε Ομήρ. Οδ.

ἀρι-ζήλωτος, -ον, πολύ φθονούμενος, σε Αριστοφ.

ἀριθμᾶτός, Δωρ. αντί *ἀριθμητός*.

ἀριθμέω, Επικ. παρατ. *ἡρίθμεον*, ως τρισύλ.· μέλ. -ήσω κ.λπ. — Παθ. Μέσ.

μέλ., με Παθ. σημασία *ἀριθμήσομαι*· απαρ. Επικ. αορ. *ἀριθμηθήμεναι* (αντί -ῆναι) (*ἀριθμός*)· **1.** αριθμώ, μετρώ ή αθροίζω, υπολογίζω, λογαριάζω, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. — Μέσ., *ἡριθμοῦντο*, τους καταμετρούσαν, σε Θουκ. **2.**

υπολογίζω την εξόφληση, πληρώνω, αποπληρώνω, σε Ξεν., Δημ. **3.**

υπολογίζω, καταμετρώ ως, λογαριάζω, θεωρώ, *ἐν εὐεργεσίας μέρει*, στον ιδ. — Παθ., υπολογίζομαι, συγκαταλέγομαι, αριθμούμαι, *ἐν τισι*, σε Ευρ.· *ἀριθμεῖσθαι τῶν φιλιτάτων*, θεωρούμαι ως ένας από τους καλύτερους φίλους κάποιου, στον ιδ.

ἀρίθμημα, -ατος, τό, υπολογισμός, αριθμός, αρίθμηση, σε Αισχύλ.

ἀρίθμησις, -εως, ἡ, μέτρημα, απαρίθμηση, καταμέτρηση, σε Ηρόδ.

ἀριθμητικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή ταιριάζει στην αρίθμηση, αριθμητικός, υπολογιστικός, σε Πλάτ.· *ἡ ἀριθμητική* (ενν. *τέχνη*), η αριθμητική, στον ιδ.

ἀριθμητός, -ή, -όν, Δωρ. -ᾶτός (*ἀριθμέω*), αριθμούμενος εύκολα, μικρός σε αριθμό, σε Θεόκρ.· *οὐκ ἀριθμητός*, ανυπολόγιστος, αναρίθμητος, *nullus numero habitus*, στον ιδ.

ἀριθμός[ᾱ], ὁ (*ἄρω)· **I.** αριθμός, Λατ. *numerus*, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· *ἀριθμόν*, στον αριθμό, σε Ηρόδ., Αττ.· *ἀριθμόν ἕξ*, σε Ηρόδ.· *ἐς τὸν ἀριθμόν τρισχίλια*, στον ιδ.· επίσης, *ἐν ἀριθμῶ*, στον ιδ.· ομοίως, σε Αττ. **2.** ποσό, σύνολο, έκταση, *πολὺς ἀριθμὸς χρόνου*, σε Αισχίν.· *ἀριθμὸς ἀργυρίου*, σύνολο των χρημάτων, χρηματικό ποσό, σε Ξεν. **3.** ως σημείο τάξης, αξίας, αξιώματος, *μετ' ἀνδρῶν ἀριθμῶ*, ανάμεσα στους ανθρώπους, σε Ομήρ. Οδ.· *οὐκ ἔχουσιν ἀριθμόν*, δεν τους υπολογίζει κανείς, σε Ευρ.· *οὐδ' εἰς ἀριθμόν ἦκεις λόγων*, δεν φτάνει στο σημείο ώστε να μπορώ να συζητήσω μαζί της, στον ιδ. **4.** απλός αριθμός, ποσότητα αντίθ. προς ποιότητα, αξία, *ἀριθμὸς λόγων*, απλή παράταξη λέξεων, σε Σοφ.· ομοίως λέγεται για πρόσωπα, *οὐκ ἀριθμὸς ἄλλως*, σύνολο μόνο, σε Ευρ.· ομοίως, *ἀριθμὸς μόνο*, όπως Ορατίου *nos numerus sumus*, σε Αριστοφ. **II.** αρίθμηση, καταμέτρηση, *ἀριθμόν ποιεῖσθαι τῆς στρατιῆς*, κάνω επιθεώρηση του στρατού, σε Ηρόδ.· *παρεῖναι εἰςτὸν ἀριθμόν*, σε Ξεν. **III.** επιστήμη των αριθμών, αριθμολογία, αριθμητική, σε Αισχύλ., Πλάτ.

Ἄριοι, οἱ, I. Άριοι, οι της Αρίας φυλής, αρχ. όνομα των Μήδων, σε Ηρόδ. **II.**

Ἄριος, -α, -ον, ως επίθ., Μηδικός, σε Αισχύλ.

ἀρι-πρεπής, -ές (πρέπω)· **1.** πολύ ευπρεπής, μεγαλοπρεπής, σε Όμηρ. **2.**

λέγεται για πράγματα, πολύ λαμπρός, εκθαμβωτικός, αστραφτερός, στον ιδ.

ἀρίς, -ίδος[ᾱ], ἡ, εργαλείο μαραγκού, τρυπάνι ή δρεπάνι, σε Ανθ.

ἀρί-σημος, Δωρ. **-σᾶμος, -ον (σῆμα)**· **I.** αξιοσημείωτος, σε Ομηρ. Ὑμν., Τυρτ. **III.** πολύ σαφής, εναργής, ορατός, σε Θεόκρ.

ἀρίστ-αθλος, -ον, ἀριστος στους αγώνες, σε Ανθ.

ἀρίστ-αρχος, ὁ (ἄρχω), ἀριστος κυβερνήτης, επίθ. του Δία, σε Σιμων.

ἀρι-στάφυλος, ον (σταῦφυλή), πολυστάφυλος, σε Ανθ.

ἀριστάω[ᾱρ-], μέλ. *-ήσω*, αόρ. *ἀ' ἡρίστησα*, παρακ. *ἡρίστηκα* — Παθ.

ἡρίστημαι· παίρνω πρωϊνό ή μεσημεριανό φαγητό, Λατ. *grandere*, σε Αριστοφ., Ξεν.· Παθ. παρακ., απρόσ., *ἡρίστηται τ'έξαρκούντως*, σε Αριστοφ.

ἀριστεία, ή, 1. υπεροχή, ανωτερότητα, γενναιοψυχία, σε Σοφ., Ομήρ. **II.** Ε, στην οποία περιγράφεται η ανδρεία του Διομήδη και τιτλοφορείται *Διομήδους ἀριστεία*.

ἀριστεία, τά, Ιων. **-ήϊα, τά, 1.** το βραβείο για τον καλύτερο και τον γενναιότερο, αμοιβή για γενναιότητα, σε Ηρόδ., Σοφ., Πλάτ.· σπανίως, ομοίως σε ενικ., σε Ηρόδ. **2.** ενικ., μνημείο ανδρείας, αναμνηστικό νίκης, σε Δημ.

ἀριστερός, -ά, -όν, 1. αυτός που βρίσκεται προς τα αριστερά, Λατ. *sinister*, προς, *ἐπ' ἀριστερά*, δηλ. προς τα αριστερά, σε Ομήρ. **II.**· *ἐπ' ἀριστερά χειρός*, στο αριστερό χέρι, σε Ομήρ. **Od.**· *ἐξ ἀριστερῆς χειρός*, από το αριστερό χέρι, σε Ομήρ. **Od.**· ή απλά, *ἐξ ἀριστερᾶς*, σε Σοφ.· *ἐς ἀριστερήν, ἐν ἀριστερῇ*, σε Ηρόδ. **2.** μεταφ., αυτός που προμηνύει κακό, δυσοίωνος, γιατί στον αρχαίο Έλληνα οιωνοσκόπο, που κοιτούσε προς το βορρά, οι κακοί οιωνοί έρχονταν από αριστερά, σε Ομήρ. **Od.** (αμφίβ. προέλ.).

ἀριστερόφιν, Επικ. γεν. του *ἀριστερός*, σε Ομήρ. **II.**

ἀριστεύς, -έως, ὁ, δυϊκ. *ἀριστεύειν (ἄριστος)*, ἀριστος, ο καλύτερος άνθρωπος, χρησιμ. από Όμηρ. κυρίως σε Επικ. πληθ. *ἀριστήες*, οι ἀριστοι ή ευγενείς, άρχοντες, ηγεμόνες· ομοίως, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἀριστεύω, μέλ. *-σω*· **1.** είμαι ο καλύτερος ή ο γενναιότερος, σε Όμηρ.· κερδίζω αριστείο ανδρείας, κερδίζω την υψηλότερη διάκριση, σε Ηρόδ. **2.** με γεν., *ἀριστεύεσκε Τρώων άπάντων*, στο ίδ.· *ἀριστεύω τι*, είμαι ο καλύτερος σε κάτι, σε Θεόκρ.

ἀριστηϊα, Ιων. αντί *ἀριστεία*.

ἀριστηζω[ᾱρ-], μέλ. *-ίσω (ἄριστον)*, παρέχω σε κάποιον πρωϊνό, με αιτ. προσ., σε Αριστοφ.

ἀριστό-βουλος, -η, -ον (βουλή), αυτός που έχει άριστη γνώμη, σε Πλούτ.

ἀριστο-γένεθλος, -ον (γένεθλον), αυτός που παράγει κάτι άριστο, σε Ανθ.

ἀριστο-γόνος, -ον (γονή), αυτός που γεννά τα καλύτερα παιδιά, σε Πίνδ.

ἀριστο-κράτέομαι (κρατέω), Παθ., κυβερνώμαι από τους άριστους στην καταγωγή, τους ευγενείς, ζω σε αριστοκρατικό πολίτευμα, σε Αριστοφ., Πλάτ.

ἀριστοκρατία, ή, πολίτευμα όπου κυβερνούν οι άριστοι, οι ευγενείς, αριστοκρατία, σε Θουκ., Πλάτ. κ.λπ.

ἀριστοκρατικός, -ή, -όν, αριστοκρατικός, σε Πλάτ.

ἀριστό-μαντις, -εως, ὁ, ἀριστος από τους μάντιες, σε Σοφ.

ἀριστο-μάχειος, -ον, = το επόμ., σε Ανθ.

ἀριστό-μάχος, -ον (μάχομαι), καλύτερος στη μάχη, σε Πίνδ.

ἄριστον[ᾱ Επικ., ᾱ Αττ.], τό, πρόγευμα, πρωϊνό, κατά την ανατολή του ηλίου, σε Όμηρ., Ηρόδ.· *ἄριστα, δείπνα, δάρπα θ' αίρεισθαι τρίτον*, σε Αισχύλ.· μεταγεν., το *ἄριστον* ήταν το μεσημεριανό φαγητό, το Ρωμ. *grandium*, σε Θουκ. (πιθ. συγγενές προς το *ἥρι*, νωρίς).

ἀριστό-νοος, ον, αυτός που έχει άριστο νου, σε Ανθ.

ἄριστο-ποιέω, μέλ. *-ήσω*, προετοιμάζω πρόγευμα, τὰ ἀριστοποιούμενα, παρασκευασμένα για πρόγευμα, σε Ξεν.· κυρίως σε Μέσ., προγευματίζω, σε Θουκ., Ξεν.

ἄριστος, -η, -ον (Ἄρης), καλύτερος στο είδος του, κάλλιστος, χρησιμ. ως υπερθ. του ἀγαθός (πρβλ. **ἄρείων**)· **I. 1.** καλύτερος, ευγενέστατος, γενναϊότατος, εξοχώτατος, σε Ομήρ. Ιλ.· *βουλῆ ἔγγεσιν ἄριστος*, σε Όμηρ.· *εἶδος ἄριστος*, σε Ομήρ. Ιλ.· με απαρ., *ἄριστοι μάχεσθαι*, σε Ξεν.· *ἄριστας διαβολὰς ἐνδέκεσθαι*, ετοιμότητα να δίνουν προσοχή στις συκοφαντίες, σε Ηρόδ.· *ἄριστος ἀπατᾶσθαι*, ευκολώτατα απατώντας, σε Θουκ. **2.** καλύτερος, ο πιο ανδρείος, σε Ευρ. **II.** λέγεται για ζώα και πράγματα, καλύτερος, υπέροχος, κάλλιστος, εξέχων, σε Όμηρ. **III.** ουδ. πληθ. ως επίρρ., *ἄριστα*, κάλλιστα, θεσπέσια, έξοχα, στον ίδ., σε Ηρόδ.

ἄριστο-τόκος, -ον (τίκτω)· **I.** αυτός που γεννά ἄριστα παιδιά, τέκνα· θηλ. **ἄριστοτόκεια**, σε Θεόκρ. **II.** Παθ., *ἀριστότοκος*, -ον, ο γεννημένος ἄριστος, σε Ευρ.

ἄριστό-χειρ, ὁ, ἡ, αυτός που νικά με το πιο δυνατό χέρι, *ἀγών*, σε Σοφ.

ἄριστ-ώδιν, -ῖνος, ὁ, ἡ, αυτός που γεννά τα ἄριστα τέκνα, σε Ανθ.

ἄρι-σφάλης, -ές (σφάλω), πολύ ολισθηρός, επισφαλής, σε Ομήρ. Οδ.

ἄρι-φραδής, -ές (φράζομαι)· **I.** αυτός που γίνεται εύκολα γνωστός, πολύ φανερός, κατάδηλος, ευδιάκριτος, σε Ομήρ. Ιλ.· ποιητ. επίρρ. *-δέως*, σαφώς, σε Θεόκρ. **II.** πολύ σκεπτικός, συνετός, σοφός, σε Σοφ.

ἄρκεόντως, Αττ. συνηρ. **ἄρκούντως**, επιρρ. *μτχ.* ενεστ. του *ἀρκέω*, αρκετά, ἀφθονα· *ἀρκούντως ἔχει*, αρκεί, φτάνει, σε Αισχύλ., Θουκ.

ἄρκεσις, -εως, ἡ (ἀρκέω), βοήθεια, αρωγή, επικουρία, συνδρομή, υπηρεσία, σε Σοφ.

ἄρκετός, -ῆ, -όν, ικανός, επαρκής, ικανοποιητικός, σε Κ.Δ., Ανθ.

ἀρκέω, γ' ενικ. παρατ. *ἤρκει*· μέλ. *ἀρκέσω*, ἀόρ. *ἀ' ἤρκεσα* (συγγενές προς το *ἀρήγω*)· **I. 1.** αποκρούω, κρατώ μακριά ένα πράγμα από ένα πρόσωπο, αποσοβώ, *τί τινι*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἀρκεῖν τὸ μὴ θανεῖν*, κρατώ μακριά, απομακρύνω το θάνατο, σε Σοφ. **2.** με δοτ. μόνο, υπερασπίζω, προφυλάσσω, βοηθώ, συντρέχω, σε Όμηρ., Σοφ. **II. 1.** είμαι αρκετά δυνατός, είμαι επαρκής, αρκώ, φθάνω, με απαρ., σε Αισχύλ., Σοφ.· με *μτχ.*, *ἀρκέσω θνήσκουσα*, ο θάνατος θα αρκέσει, στον ίδ.· *οὐκ ἤρκουν ἰατροὶ θεραπεύοντες*, σε Θουκ. **2.** με δοτ., επαρκώ, είμαι αρκετός για, ικανοποιώ, *τινι*, σε Ηρόδ., Σοφ.· είμαι ισόπαλος, ισοδύναμος με, *πρός τινα*, σε Θουκ. **3.** ἀπόλ., είμαι αρκετός, είμαι δυνατός αρκετά, αντέχω, σε Αισχύλ. κ.λπ.· *μτχ.* *ἀρκῶν, -οῦσα, -οῦν*, ικανός, αρκετός, σε Ηρόδ., Αττ. **4.** ἀπρόσ., *ἀρκεῖ μοι*, μου είναι αρκετό, είμαι ικανοποιημένος, με απαρ., σε Σοφ. κ.λπ.· ἀπόλ., *οὐκέτ' ἀρκεῖ*, δεν χρησιμεύει, δεν ωφελεί, στον ίδ.· *ἀρκεῖν δοκεῖ μοι*, μου φαίνεται αρκετό, στον ίδ. **III.** σε Παθ., είμαι ευχαριστημένος με, αρκούμαι, με δοτ. *πράγμ.*, *ἔφη οὐκέτι ἀρκέεσθαι τούτοισι*, σε Ηρόδ.

ἄρκιος, -α, -ον και -ος, -ον (ἀρκέω), αρκετός, σίγουρος, βέβαιος, ασφαλής, *νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἢ εἰ σωθῆναι*, ένα είναι βέβαιο ή θα πεθάνουμε ή θα σωθούμε, σε Ομήρ. Ιλ.· *μισθὸς ἄρκιος*, ικανοποιητικός, μεγάλος μισθός, σε Όμηρ.· *ἄρκιον εὔρειν*, έχω αρκετά, σε Θεόκρ.· *σφίσιν ἄρκιος*, ισάξιος αντίπαλος προς αυτούς, στον ίδ.

ἄρκούντως, συνηρ. αντί *ἀρκεόντως*.

ἀρκτέον, ρημ. επίθ.: **I.** του *ἄρχομαι*, πρέπει να κάνουμε την αρχή, να αρχίσουμε, σε Σοφ. **II.** του *ἄρχω*, πρέπει να κυβερνήσουμε· και με Παθ. σημασία, πρέπει να κυβερνιέται, δηλ. να υπακούει, στον ίδ.

ἄρκτος, ἡ, I. αρκούδα, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. **II. 1.** ἄρκτος, ἡ, ο αστερισμός της Μεγάλης Ἀρκτου, επίσης καλεῖται *ἄμαξα* (ὅπως και ἀστέρι ακριβῶς πίσω ἀπὸ αὐτὴν καλεῖται *Ἀρκτοῦρος*, ο Ἀρκτοφύλακας ἢ *Βοιώτης*, ο Ἀμαξηλάτης), σε Ὅμηρ. κ.λπ. **2.** ἡ χώρα της αρκούδας, ἀρκτικά μέρη, Βορράς, ενικ., σε Ηρόδ., Ευρ.

Ἄρκτ-οὔρος, ὁ (οὔρος, φύλακας)· I. Ἀρκτούρος (βλ. [ἄρκτος](#) II), σε Ησίοδ. **II.** χρόνος ὅπου ἐπιτέλλει, μέσα του Σεπτέμβρη, σε Σοφ.

ἄρκτῶς, -α, -ον (ἄρκτος II), ἀρκτικός, βόρειος, σε Λουκ.

ἄρκυς, -υος, ἡ, πληθ., ονομ. και αιτ. *ἄρκυες, -υας*, Αττ. συνηρ. *ἄρκυς*· θηρευτικό δίχτυ, δίχτυ κυνηγού, Λατ. *cassis*, σε Αισχύλ.· συχνά σε πληθ., στον ίδ., Ευρ.· μεταφ., *ἄρκυες ζίφους*, οι αγώνες, δηλ. οι κίνδυνοι του ζίφους, σε Ευρ.

ἄρκυ-στᾶσία, ἡ, ἡ -στάσιον, τό, γραμμή, σειρά ἀπὸ δίχτυα, σε Ξεν.

ἄρκυ-στᾶτος, -η, -ον (ἴστημι)· I. στημένος ως δίχτυ, *ἄρκυστάτα μηχανά*, παγίδα κυνηγού, σε Ευρ. **II.** *ἄρκυστάτα, τά*, μέρος που περιβάλλεται ἀπὸ δίχτυα, στημένα δίχτυα, παγίδα, σε Αισχύλ., Σοφ.

ἄρκυ-ωρός, ὁ (οὔρος), αὐτός που παραφυλάει τα δίχτυα, σε Ξεν.

ἄρμα, -ατος, τό (*ἄρω)· 1. ἄρμα, ἰδίως πολεμικό ἄρμα με δυο τροχοῦς, σε Ὅμηρ.· συχνά σε πληθ. ἀντί ενικ., σε Ομήρ. Ἰλ., Τραγ. **2.** το ἄρμα και τα ἄλογα, ἄρμα, στο ίδ.· ἐπίσης ζευγάρι ἀλόγων, ἄλογα, σε Ευρ., Ἀριστοφ.

ἄρμαλιά, ἡ (*ἄρω), τροφή που δινόταν προς εφοδιασμό, μερίδα φαγητού, σε Ησίοδ., Θεόκρ.

ἄρμ-άμαξα, -ης, ἡ, σκεπασμένη ἄμαξα, που ἔχει σχέση με τους Πέρσες, σε Ηρόδ., Ἀριστοφ.· χρησιμοποιοῦνταν ἀπὸ γυναῖκες, σε Ξεν.

ἄρμάτειος, -ον (ἄρμα), αὐτός που σχετίζεται ἢ ἀνήκει σ' ἓνα ἄρμα, σε Ξεν.· *μέλος ἄρμάτειον*, εἶδος ἐπιταφίου μέλους, σε Ευρ.

ἄρματεύω, μέλ. -σω (ἄρμα), οδηγῶ ἢ ἐπελαύνω με ἄρμα, σε Ευρ.

ἄρματηλασία, ἡ, οδήγηση ἄρματος, σε Ξεν.

ἄρματηλατέω, μέλ. -ήσω, προχωρῶ σ' ἓνα πολεμικό ἄρμα, το οδηγῶ, σε Ηρόδ., Ξεν.

ἄρματ-ηλάτης, -ου, ὁ (ἐλαύνω), ἀρματηλάτης, οδηγός ἄρματος, σε Σοφ., Ξεν.

ἄρματ-ηλάτος, -ον (ἐλαύνω), περιστρεφόμενος ἀπὸ τους τροχοῦς του ἄρματος, λέγεται για τον Ἰξίονα, σε Ευρ.

ἄρματ-δρομία, ἡ, δρόμος, ἵπποδρομία, ἀρματοδρομία, σε Στράβ.

ἄρματ-κτῦποςῶτοβος, θορυβῶδης κρότος των ἀρμάτων, σε Αισχύλ.

ἄρματ-πηγός, -όν (πήγνυμι), αὐτός που κατασκευάζει ἄρματα· *ἄρματοπηγὸς ἀνήρ*, ἀμαξοποιός, δημιουργός ἀρμάτων, σε Ομήρ. Ἰλ.

ἄρματ-τροφέω, μέλ. -ήσω, τρέφω ἄλογα για ἀρματοδρομίες, σε Ξεν.

ἄρματ-τροφία, ἡ, ἀνατροφή, ἐκτροφή ἀλόγων, σε Ξεν.

ἄρματ-τροχία, ἡ (τροχός), ἰχνη των τροχῶν ἐνός ἄρματος, σε Λουκ.· ο Ὅμηρ. χρησιμοποιεῖ τον ποιητ. τύπο *ἄρματροχίη*, σε Ομήρ. Ἰλ.

ἄρματωλία, ἡ, = ἄρματηλασία, σε Ἀριστοφ.

ἄρμενα, τά· 1. ἱστία, ξάρτια του πλοίου, σε Ησίοδ., Θεόκρ. **2.** ὅπως ὄπλα, οπλισμός, σε Ανθ. (κυρίως ουδ. του *ἄρμενος*, βλ. [ἄρarisκω](#) B IV).

ἄρμόδιος, -α, -ον (ἄρμόζω)· I. προσαρμοζόμενος μαζί με, σε Θεόγν. **II.** καλοπροσάρμοστος, σύμφωνος, ταιριαστός, ἀρμονικός, στον ίδ.· ἐπίρρ. -ως, σε Πλούτ.

ἄρμόζω, Αττ. (εκτός ἀπὸ Τραγ.) ἄρμόττω, Δωρ. ἄρμόσδω· παρατ. *ἤρμοζον*, Δωρ. *ἄρμ-*· μέλ. *ἄρμόσω*, ἀόρ. *ἀ' ἤρμοσα*, Δωρ. *ἄρμοζα*· παρακ. *ἤρμοκα* —

Μέσ., Επικ. προστ. *ἀρμόζω*, αόρ. *ἀ΄ ἤρμωσάμην*, Δωρ. *ἀρμωζάμην* — Παθ., παρακ. *ἤρμωσαι*, Ιων. *ἄρμωσαι*, Δωρ. *ἄρμωσαι*· αόρ. *ἀ΄ ἤρμωσθην*, Δωρ. *ἄρμωσθην*· μέλ. *ἄρμωσθήσομαι* (*ἄρω)· **I. 1.** συναρμόζω, συνενώνω, ιδίως λέγεται για το έργο του ξυλουργού, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, σε Μέσ., συγκολλώ, τοποθετώ μαζί, στο ίδ. **2.** γενικά, αρμόζω, προσαρμόζω, προετοιμάζω, κάνω έτοιμο, σε Σοφ. — Μέσ., προσαρμόζω τον εαυτό μου, *πρός τινα*, σε Λουκ. **3.** λέγεται για γάμο, *ἀρμόζειν τινί την θυγατέρα*, αρραβωνιάζω την κόρη μου με κάποιον, σε Ηρόδ.· επίσης, *ἀρμόζω γάμους*, σε Ευρ. — Μέσ., αρραβωνιάζομαι κάποιον, παίρνω για σύζυγο, *την θυγατέρα τινός*, σε Ηρόδ. (ομοίως σε Μέσ., Κ.Δ.) — Παθ., *ἤρμωσθαι θυγατέρα τινός*· *γυναίκα*, την αρραβωνιάζομαι ή την παντρεύομαι, σε Ηρόδ. **4.** βάζω σε τάξη, κανονίζω, τακτοποιώ, κυβερνώ, σε Ευρ. — Παθ., σε Σοφ.· *κονδύλοις ἤρμωττόμην*, εκπαιδευτήκα ή ασκήθηκα με τις γροθιές, σε Αριστοφ.· στους Λακεδαιμονίους, είμαι ή διατελώ ως αρμοστής, *έν ταῖς πόλεσιν*, σε Ξεν. **5.** ρυθμίζω σύμφωνα με τους νόμους της αρμονίας, χορδίζω όργανα, σε Πλάτ. — Παθ., *ἤρμωσμένος*, σε αρμονία, στον ίδ. **II. 1.** αμτβ., αρμόζω, εφαρμόζω καλά, για ενδύματα ή οπλισμό, με δοτ. προσ., σε Ομήρ. Ιλ. **2.** εφαρμόζομαι, εκπληρώνομαι, *τινί*, σε Σοφ. **3.** απρόσ., *ἀρμόζει*, αρμόζει, ταιριάζει, είναι πρέπον, Λατ. *decet*, με αιτ. και απαρ., στον ίδ. **4.** μτχ. *ἀρμώττων*, -ουσα, -ον, κατάλληλος, ταιριαστός, σε Πλάτ.· *πρός τι*, σε Ξεν.

ἄρμωϊ, επίρρ. = *ἄρτι*, *ἀρτίως*, ακριβώς, πρόσφατα, τελευταία, πριν λίγο, σε Αισχύλ., Θεόκρ. (στην πραγματικότητα, αρχ. δοτ. του *ἄρμός*· πρβλ. [οἴκοι](#), [πέδοι](#)).

ἄρμω-λογέω, μέλ. -*ήσω* (*λέγω*), ενώνω, συναρμολογώ, κατασκευάζω, σε Ανθ.

ἄρμονία, ἡ (ἄρμόζω)· **I. 1.** μέσο για να διατηρηθούν οι σανίδες του πλοίου ενωμένες, συνοχέας, σε Ομήρ. Οδ. **2.** αρμογή, αρμός, ανάμεσα στις σανίδες του πλοίου, *τάς ἄρμονίας ἐπάκτωσαν τῇ Βύβλω*, στούπωσαν, καλαφάτισαν τις σχισμές με πάπυρο, σε Ηρόδ. **3.** σκελετός, μεταφ., *δύστροπος γυναικῶν ἄρμονία*, ιδιοσυγκρασία των γυναικών, σε Ευρ. **II.** συμφωνία, ομοφωνία, συνομολόγηση, σε πληθ., σε Ομήρ. Ιλ.· ορισμένη κυβέρνηση, τάξη, σε Αισχύλ. **III. 1.** αρμονία ως μουσική συμφωνία ήχων και πρώτα ως μυθικό πρόσωπο, η Αρμονία, η Μουσική, σύντροφος της Ἥβης, των Χαρίτων και των Ωρών· τέκνο των Μουσών, σε Ομηρ. Ὑμν., Ευρ. **2.** μεταφ., αρμονία, συμφωνία, σύστημα μουσικής, σε Πλάτ.

ἄρμονικός, -ή, -όν (ἄρμονία), επιδέξιος στη μουσική, σε Πλάτ.· *τὰ ἄρμονικά*, μουσική, θεωρία της μουσικής, σε Πλάτ.

ἄρμός, ὁ (*ἄρω), σε πληθ., τα στερεώματα της πόρτας, σε Ευρ.· *ἄρμός χώματος λιθοσπαδῆς*, άνοιγμα σε τάφο που σχηματίστηκε από πέτρες που αφαιρέθηκαν από τα σημεία όπου ενώνονταν, σε Σοφ.

ἄρμωστήρ, -ῆρος, ὁ, = το επόμ., σε Ξεν.

ἄρμωστής, -οῦ, ὁ (ἄρμόζω), αυτός που ρυθμίζει ή κυβερνά, ιδίως αρμοστής ή κυβερνήτης των νησιών και των πόλεων της Μ. Ασίας, που εστάλη ως διοικητής από τους Λακεδαιμονίους κατά τη διάρκεια της εξουσίας τους, σε Θουκ., Ξεν.

ἄρμωστωρ, -ορος, ὁ (ἄρμόζω), διοικητής, σε Αισχύλ.

ἄρμώττω, Αττ. αντί *ἄρμόζω*.

ἄρνα, βλ. [ἄρνώς](#).

ἄρνακίς, -ίδος, ἡ (ἄρνώς), δέρμα προβάτου, προβιά, σε Αριστοφ., Πλάτ.

ἄρνας, ἄρνασι, ἄρνε, βλ. [ἄρνώς](#).

ἄρνειος, -α, -ον (ἄρνός), αυτός που ανήκει σε αρνί ή πρόβατο, αρνίσιος, κρέα, σε Χρησμ. παρ' Ηρόδ.· ἄρνειος φόνος, σφαγμένα πρόβατα, σε Σοφ.

ἄρνεϊός, ὁ (ἄρνός), νεαρό κριάρι ή κριάρι που έχει ωριμάσει, σε Ομήρ. Ιλ.· ἄρνεϊὸς οἷς, ὅπως ἴρηξ κίρκος, σε Ομήρ. Οδ.

ἄρνεο-θοίνης, -ου, ὁ (θοινάω), αυτός που τρώει πρόβατα, σε Ανθ.

ἄρνεόμαι, μέλ. -ήσομαι, Μέσ. αόρ. α' ἤρνησάμην και Παθ. ἤρνήθην, παρακ. ἤρνημαι· αποθ., αντίθ. προς το φημί· **1.** αρνούμαι, απαρνούμαι, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** αντίθ. προς το δίδωμι, αρνούμαι να δώσω, αρνούμαι, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. **3.** λέω όχι, αρνούμαι, δεν θέλω, σε Ομήρ. Ιλ. **4.** οι εξαρτημένες προτάσεις εκφέρονται με απαρ., με ή χωρίς μή, αρνούμαι ότι..., σε Ηρόδ., Αττ. (ἀγν. προέλ.).

ἄρνες, βλ. ἄρνός.

ἄρνευτήρ, -ῆρος, ὁ (ἄρνεύω), ακροβάτης, σε Όμηρ.

ἄρνεύω (ἄρνός), πηδῶ, εφορμῶ, κυβιστῶ, ὅπως το κριάρι, βουτώ, σε Λυκόφρ.

ἄρνήσιμος, -ον (ἄρνεόμαι), αυτός που μπορεί κάποιος να αρνηθεί, σε Σοφ.

ἄρνησις, -εως, ἡ (ἄρνεόμαι), ἀπόρριψη, ἄρνηση, σε Αισχύλ., Σοφ.· ακολουθ. ἀπό τὸ μή, με απαρ., σε Δημ.

ἄρνι, βλ. ἄρνός.

ἄρνιον, τό (ἄρνός), δέρμα προβάτου, προβιά, σε Λουκ.

ἄρνός, τοῦ, τῆς, γεν. χωρίς ονομ. σε χρήση· ἄμνός χρησιμ. στη θέση του· δοτ. και αιτ. ἄρνι, ἄρνα· δυϊκ. ἄρνε· πληθ. ἄρνες, γεν. ἄρνῶν, δοτ. ἄρνασι, Επικ. ἄρνεσσι· αιτ. ἄρνας· **I.** πρόβατο, Λατ. agnus, agna, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** πρόβατο, είτε κριάρι, είτε προβατίνα (πιθ. συγγενές προς το ἔρ-ιον, εἶρος, μαλλί).

ἄρνῦμαι, αποθ., χρησιμ. μόνο σε ενεστ. και παρατ., εκτεταμ. τύπος του αἶρωμαι, λαμβάνω για μένα ή για άλλον, αποκομίζω, αποκτώ, κερδίζω, πορίζομαι, λέγεται ιδίως για τιμή ή ανταμοιβή, σε Όμηρ., Αττ.· σπανίως με αρνητική σημασία, ἄρνύμενος λώβαν, πιθ. παίρνω εκδίκηση για το κακό που μου έκαναν, σε Ευρ.

ἄρξεῦμαι, Δωρ. αντί ἄρξομαι, μέλ. του ἄρχομαι.

ἄρρον, προστ. αορ. α' του αἶρω.

ἄρόσιμος, -ον (ἄρόω), ἀρόσιμος, κατάλληλος να οργωθεί, καρποφόρος, γόνιμος· μεταφ., κατάλληλος να γεννήσει παιδιά, σε Σοφ.· σε ποιητ. τύπο ἄρώσιμος.

ἄροσις, -εως, ἡ (ἄρόω), ἀρόσιμη γη, καρποφόρα γη, Λατ. arvum, σε Όμηρ.

ἄροτήρ, -ῆρος, ὁ (ἄρόω)· I. αγρότης, γεωργός, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ.· Σκύθαι ἄροτήρες, αντίθ. προς το νομάδες, σε Ηρόδ.· επίθ., βοῦς ἄροτήρ, βόδι για ὄργωμα, σε Ησίοδ. **II.** μεταφ., γεννήτορας, πατέρας, σε Ευρ.

ἄρότης, -ου, ὁ, = το προηγ., σε Ηρόδ., Πίνδ.

ἄροτος, ὁ (ἄρόω)· I. 1. αγρός που οργώνεται, σε Ομήρ. Οδ. **2.** σοδειά, καρποί χωραφιού, σε Σοφ.· μεταφ., τέκνων ἄροτος, σε Ευρ. **3.** καλλιέργεια, ὄργωμα, σε Ησίοδ.· ζῆν ἀπ' ἄροτου, ζω από τη γεωργία, σε Ηρόδ. **II.** η εποχή της καλλιέργειας, η εποχή της σποράς, σε Ησίοδ.· ἀπ' ὅπου, εποχή, χρόνος, σε Σοφ.

ἄροτραῖος, -η, -ον (ἄροτρον), αγροτικός, εξοχικός, σε Ανθ.

ἄροτρεύς, -έως, ὁ (ἄροτρον), γεωργός, ζευγολάτης, = το επόμ., σε Θεόκρ.

ἄροτρευτήρ, ὁ, = ἄροτήρ, σε Ανθ.

ἄροτρητής, -οῦ, ὁ (ἄροτρον), αυτός που ανήκει στο ἄροτρο, σε Ανθ.

ἄροτριάω, μέλ. -άσω [ᾶ], = ἄρόω, σε Βάβρ.

ἀροτρο-δίαιλος, ὄ, ἀροτρο που πηγαίνει μπρος πίσω, όπως ο δρομέας στο *δίαιλον*, σε Ανθ.

ἄροτρον, τό (ἀρόω), αλέτρι, ἀροτρο, Λατ. *arātrum*, σε Όμηρ. κ.λπ.